

MARIA DAHVANA
HEADLEY

A E R I A

CONTINUAREA BESTSELLERULUI MAGONIA

Traducere din limba engleză de Roxana Olteanu

CORINT
BOOKS
—2017—

PENTRU JASPER, ROWEN ȘI HAZEL ANNE,
CARE SUNT ÎNCĂ PEA MICI
PENTRU ACEASTĂ CARTE,
DAR CARE ÎN MOD CATEGORIC
NAVIGHEAZĂ PE CER
{{{ &! &! &! }}}}

PROLOG

ASCULT SUNETELE CÂNTECULUI. Totul, pretutindeni. Lumea din casa mea. Lumea din afara casei mele. Păsări și vânt, și copaci. Electricitatea și apa prin conducte, și oamenii care urcă și coboară scările, trosnetul gheții de afară, zgomote de tocător în bucătărie. Lumea este toată o voce, tot timpul, iar dacă stau aici și tac, fac totuși zgomot. Pot să-mi aud bătăile inimii, pot să aud distanța dintre mine și ceilalți de pe pământ, pentru că nimeni, nicăieri, nu cântă la fel ca mine. Se pare că sunt singura care are vocea asta și singura care fredonează cântecul ăsta.

Așa că ascult din răspuțeri, întrebându-mă dacă într-o bună zi voi auzi altă voce ca a mea, dacă voi auzi pe cineva care să intoneze notele pe care numai eu le pot cânta.

Dar chiar dacă, undeva, ar fi cineva ca mine, eu nu îl aud. Vocea mea e ca un instrument menit să cânte într-o orchestră, dar în schimb cântă solo un repertoriu de cântece pe care nu l-a compus nimeni până acum. Probabil că așa trebuie să se simtă inventatorul unui nou instrument, singurul care știe să cânte la el.

Sună destul de amuzant, dar...

Așa trebuie să se simtă ultima pasăre dintr-o specie.

Ascult.

Ascult.

Ascult.

CAPITOLUL 1

{AZA}

BUNĂ SEARA, CASA FAMILIEI BOYLE. Este ora 11.30 p.m., cu o noapte înainte ca fiica voastră cea mare să împlinească șaptesprezece ani, iar sus-numita fiică se strecoară prin casă ca o umbră pribeagă, îndreptându-se neauzită spre ușa din spate.

Cât de mult și-ar dori ea să cânte o versiune (tăcută, dar eficientă) a *invizibilității* și/sau a *teleportării*? Mult. Dar, din păcate, cântecul ăsta nu există.

Există bicicletă + ploaie, lapoviță, ninsoare. Normal să fie așa exact în noaptea în care m-am hotărât să ies afară.

Am mai multe haine pe mine. Am și niște pantaloni lungi care îmi acoperă cizmele îmblănite și practic arăt ca un soi de buștean înfoclit, cu o pelerină de ploaie deasupra. Poate într-un film cu titlul *Viața imaginară a Azei Ray* aș purta... Nu știu ce-aș purta. Poate o rochie?

Dar niciodată nu mi-a stat bine în roz. Mai degrabă aș purta o salopetă decât cine știe ce rochie vapoasă de ocazie. Dar, ca de fiecare dată când e ziua mea, îmi analizez simțul estetic. Poate ar trebui să fiu altfel? Poate ar trebui să încerc? Poate ar fi mai bine să fiu o Aza-prăjiturică și nu o Aza-căpitan?

Pe vremuri, întrebările de genul ăsta erau o modalitate de a evita să număr câte zile mai am din viață. Acum? Este doar... felul în care trăiesc eu.

În general nu sunt genul ăla de fată care se gătește, nici măcar la ocazii. Am fost născută pe dos față de ceilalți și tot pe dos am rămas. Pe trei sferturi pirat, pe un sfert extraterestru.

Așa că port toate straturile astea de haine și un singur strat cu adevărat important și integrant, care nu e chiar haină, dar ar putea foarte bine să fie.

Este cochilia. Pielea pe care am luat-o de pe corabia cerească. Cea care îmi acoperă trupul magonian.

Exact, magonian.

Sună cam nepământesc pentru voi? Atunci, felicitări, concurenților la jocul televizat! Ați câștigat un extraterestru *bona fide*.^{*} Sau poate opusul lui *bona fide*. *Mala fide*. Da, e adevărat. Nimeni nu folosește termenul ăsta, ceea ce mă surprinde, pentru că e un termen bun.

Din cauza pielii pe care o port, nu semăn deloc cu ceea ce sunt în realitate. Adică, niciodată nu semăn, începând de anul trecut. Dar în clipa asta chiar nu semăn deloc. Pielea asta mă face să arăt ca o persoană care nu sunt.

Desigur, dacă nu te superi, nici nu sunt o persoană.

Aza Ray Boyle e moartă de un an și totuși eu continui să fiu aici, încă vie.

Aza Ray Quel e cunoscută numai în regatul Magonia – locul în care m-am născut, sus, printre nori, unde se iscă vremea și unde balenele-de-furtună cântă.

Sunt și Beth Marchon – aici, pe pământ, sub acoperire în pielea asta.

Aici pentru că e familia mea. Aici pentru că e destinul meu. Aici pentru că sunt Toate Motivele Imaginabile și Unele Inimaginabile.

---

^{*} De bună-credință (n. red.).

Vechiul meu corp era la fel ca ăsta – un fals, o copie destinată altcuiva. Un travesti care să mascheze cine sunt.

Dar, oricum, timp de șaisprezece ani, ăla a fost corpul meu.

Era pe moarte încă din clipa în care am ajuns aici. Și nu îmi lipsește deloc, nici tusea, nici sufocarea, nici senzația că mă înec, nici să văd ultima pagină a cărții mele în fiecare clipă, dar mi-e dor de momentele în care mă uitam în oglindă și știam cine se uită la mine de acolo.

Mi-e dor și acum să fiu Aza Ray Boyle, muribundă sau nu.

Dar cochilia Azei Ray s-a dus. Iar dacă vreau să mai stau aici, atunci trebuie să fiu Beth.

În realitate, nu are importanță în pielea cui mă aflu. Sufletul meu îmi spune cine sunt și, ca regulă generală, lucrurile care pentru toată lumea sunt importante, pentru mine nu sunt. Am aproape șaptesprezece ani și sub această pelerină nu se ascunde vreo regină a balului. Dar dacă s-ar fi ascuns?

Aș fi dat-o afară.

Așa m-am născut și, indiferent cum arăt, sunt magoniană.

Iar de când am plecat din Magonia, chestia asta mi-a făcut numai probleme neprevăzute.

Există un cuvânt în germană (normal că în germană) care exprimă senzația pe care o au păsările în colivie când vine perioada migrării. Senzația aceea de neliniște, de agitație panicată când știi că ar trebui să zbori.

Zugunruhe. Eu? Am un *imens* și constant *Zugunruhe*. Am senzația că mă zbat în colivie, încercând să ajung la soare. Anul trecut pe vremea asta, luminile nordului se arcuiau pe cer și stelele erau aprinse, și tot universul stătea în fața mea, universul ăsta imposibil de măreț.

Anul trecut, de ziua mea, eram în Magonia. Și eram cea aleasă. Fata Căpitanului.

Anul ăsta, sunt o falsă elevă dintr-un oraș real și nu fac altceva decât să ies pe furiș din casa în care locuiesc.

E o noapte normală, dintr-o viață normală, în care nu pot să sărbătoresc ziua ce urmează să vină, pentru că era ziua Azei Boyle, nu a lui Beth Marchon.

Pe coridorul școlii este o fotografie cu fata care eram înaintea. O vezi pe perete chiar când intri, pe un panou unde sunt trecute data de naștere și data morții mele/ei.

Data morții MELE.

Nu-i nimic mai distractiv să trec în fiecare dimineață pe lângă ea, în afară de *tot restul*. Realitatea vieții mele e atât de aiuritoare, încât aș putea avea impresia că am luat-o razna, dacă n-ar fi așa de ușor de confirmat.

Dar iată. EA e.

Se uită la mine. Se uită la mine din oglindă în fiecare dimineață. Și se uită la mine și de pe panoul acela. E ziua mea – scrie chiar acolo.

Dar nu e ziua *mea* de naștere.

Este ziua morții mele.

Atâta că eu sunt vie mie-n sută.

A trecut un an de când m-am trezit pe o corabie în nori și am descoperit că nu sunt om, că fac parte dintr-o rasă de ființe care trăiește în cer. A trecut un an de când am descoperit ușița din pieptul meu – da, chiar o ușă – și spațiul care ar fi trebuit să fie ocupat de pasărea mea cântătoare, de canarul meu, Milekt, și de cântecul partenerului special pregătit pentru mine, Dai.

Amândoi m-au trădat.

A trecut un an de când am descoperit că mama mea, Zal, voia să se folosească de puterea cântecului meu magonian pentru a transforma pământul în apă, pentru a inunda planeta,

pentru a o distruge în numele magonienilor care au suferit de foame din cauza ignoranței oamenilor.

Toate astea ca răzbunare.

Nu mai era mult și s-ar fi întâmplat, am ridicat nivelul oceanelor, am topit ghețurile și am adus mediul înconjurător în pragul colapsului. Sfârșitul lumii, așa cum o știam noi. Dar nu am făcut-o.

A trecut un an de când Jason m-a împiedicat să ajung un monstru – adevăratul monstru pe care l-ar fi vrut mama mea. Un an de când Zal și partenerul magonian pregătit pentru mine au fost duși în capitala magoniană, la închisoare.

Îmi vine să cred că a trecut un an?

Dar de unde. Parcă a fost ieri. Însă iată-ne aici. La aproape 365 de ieri de acel ieri.

Atunci eram cineva, acum sunt altcineva. Asta e adevărat la propriu ȘI la figurat.

Și tot ce știam eu înainte despre diverse lucruri, precum, vai, *planeta asta și viața în general*, s-a dovedit a nu fi chiar așa.

Panoul acela de pe holul școlii spune tot am spus eu acum, mai pe scurt și mai puțin corect. Trebuie să închid ochii și să merg mai departe ghidându-mă după zgomot ca să trec de el, în fiecare zi.

Intru tiptil în bucătărie, pe întuneric.

Se aprinde lumina. Clipesc din ochi, m-a prins.

Sora mea Eli stă lângă bufet, cu jambiere peste pijama și bea un smoothie verde, cu toate că e aproape miezul nopții. Ridică din sprânceană spre mine, adică, nu-ți face iluzii, Aza Ray, că o să treci de santinelă. Uneori, să o am ca soră pe Eli e ca și cum așa avea un șanț de apărare în jurul casei. Nu există chestii clandestine când e ea acolo. Niciodată n-au fost. Mi-au

trebuie ani întregi ca să-mi dau seama că sora mea știe tot, vede tot, este tot.

Ceea ce, când nu încerci să te streкори pe nesimțite din casă, nu e chiar așa rău. Dar când faci asta...

— Ți-e frică să nu te transformi în dovleac la miezul nopții? Întreabă Eli. De-asta vrei să ieși din casă înainte de ziua ta? Sau e doar o coincidență stranie?

— Mai degrabă mi-e frică să nu mă transform din nou în Cenușăreasă, zic eu. Dovleac n-am fost niciodată.

— Cenușăreasa voia să se mărite cu prințul și să se încălțe cu pantofi de sticlă cu tocuri înalte. Am impresia că n-ai mai citit de mult povestea. Nici Cenușăreasa n-ai fost, spune ea. Doar dacă ar fi fost o Cenușăreasă tocilară, care se încălță cu...

Se uită la cizmele mele înalte și îmblănite, cu talpă groasă, cumpărate de la un târg de vechituri, mulțumesc.

— ... ce-or fi alea, și nu au nimic în comun cu o prințesă.

— Poate vreau să mă duc la un *rendez-vous*, capitulez eu. Cu un necunoscut chipeș.

— Uau. *Rendez-vous*, Aza? Vorbești serios?

Îi zâmbesc.

— Vorbesc foarte serios.

— Nu ești la fel de discretă pe cât aș fi eu, spune ea.

— Nimeni nu e la fel de discret ca tine.

— Corect.

Sora mea zâmbește, și zâmbetul ăla spune că nu știu prea multe despre activitățile ei. Dacă Eli ar face vreodată ceva ne-bunesc, nu știu dacă și-ar da seama cineva. Pe fața ei nu se vede nimic. Doar smoothie verde.

Stă lângă terariu. Câțiva dintre șoarecii cu care face mama experimente au venit în vizită la noi peste weekend, fiindcă

tehnicianul de laborator are liber. Practic, nu fac altceva decât să alerge de zor pe domeniul lor și, din când în când, să sară în micul lor bazin, unde își țin respirația și o oră. La început a fost sinistru. Mi se părea că o să se înece, dar acum mi se pare destul de mișto. Ca niște șoricei-maimuță de apă.

Experimentele au început să meargă mai bine. Înainte, șoarecii mureau repede.

Șoareciiăștia norocoși sunt rezultatul refuzului mamei mele de a renunța, chiar și la o fiică despre care i s-a spus că nu va apuca să treacă de prima ei aniversare.

Când eram mică, nu puteam să respir, așa că mama mea cercetătoare a studiat tot felul de variante în care respirația să nu fie așa de... relevantă.

Mă uit la un rozător care pare deosebit de priceput la stilul bras și mă întreb dacă voi mai avea vreodată nevoie de asta – de medicamentul la care lucrează mama. S-ar putea. Pielea asta e doar o piele, iar substanța pe care o au șoareciiăștia în ei este singurul motiv pentru care mai sunt încă în viață.

Simt un soi de tandrețe pentru ei.

Eli împinge un pachetel pe blatul bufetului.

— Dacă tot am impresia că vrei să pleci din casă înainte de a bate miezul nopții, când aveam de gând să-ți dau asta, o să-ți primești acum cadoul de aniversare, spune ea și apoi își drege glasul. Un cadou pentru două aniversări.

Cam cinci secunde, eu și surioara mea ne uităm una la cealaltă peste dulapul care ne desparte, cu lacrimi pe obraz, ca și cum am fi altfel decât suntem. Apoi, pentru că suntem noi în-sene, ne revenim.

Rup hârtia cu care e înfășurat pachetul, deschid cutia și scot de acolo ceva de piele. Și blană. Și... un fermoar?